

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: جهانگیر محبی

۱۱/۰۲/۰۸

کارگران مصری کلید قیام مردم را در دست دارند

مصر: کانون اتحادیه های کارگری جدید به اعتصاب عمومی فراخوان می دهد

در حالیکه شبکه های اجتماعی جوانان در اینترنت در قیام جاری مصر توجه زیادی را به خود جلب نموده است و با وجود اینکه مانورهای سیاسی و دیپلماتیکی که تاکنون مبارک را در قدرت نگاه داشته و حتی با انتصاب رئیس سازمان اطلاعات مصر به عنوان معاون رئیس جمهور به وی قدرتی بیشتر تفویض کرده است، این طبقه کارگر مصر است که آینده کشور را در دست دارد.

جنبش کارگری مصر کنار گذاشته شدن و سرکوب اتحادیه ها و تشکل های مستقل کارگری را با اعمال قانون ضد کارگری "۱۰۰" به همراه خصوصی سازی ها تجربه کرده است. این قانون مقرر می کرد که نمایندگان سندیکاها از طریق دولت به شدت کنترل شوند. اما وقایع اخیر به خصوص در منطقه ستراتژیک سوئز نشان داده اند، که به محض آنکه وزن اجتماعی طبقه کارگر در کفه ترازو قرار گیرد، حتی دسیسه ها و توطئه های وزیر امور خارجه امریکا هیلاری کلینتون هم قادر نخواهد بود که دستگاه دولتی مبارک را وصله پینه کرده سرپا نگاه دارد.

پایان قانون منفور ۱۰۰

به ندرت در مدیای غربی به شیوع این خبر در میان جمعیت حاضر در میدان تحریر (آزادی) اشاره شده است که: در مصر یک اتحادیه جدید کارگری به نام فدراسیون اتحادیه های کارگری مصر (FETU) شکل گرفته است و این فدراسیون به یک اعتصاب عمومی فراخوان داده است و این فراخوان فوراً مورد قبول واقع شده است. در حال حاضر گزارش های بسیاری قیام را در ارتباط با کارگران و قبل از همه کارگران در سوئز توضیح می دهند. جایی که شدیدترین مبارزه علیه پولیس دولتی جریان دارد. فدراسیون جدید توسط اتحادیه کارگری جهانی و همچنین AFL-CIO مورد حمایت قرار گرفته است. روزنامه صبح سیدنی گزارش می دهد که فراخوان اعتصاب عمومی، توسط کارگران در سوئز صورت گرفته است. هرکس که آغازگر این فراخوان باشد، در هر حال یک سازمان جدید اتحادیه ئی وارد صحنه شده است.

قانون شماره ۱۰۰ از سال ۱۹۹۳ فعالیت های داخلی اتحادیه های کارگری را طوری تحت کنترل درآورده است،

که سهم شرکت کنندگان در انتخابات اتحادیه ئی به گونه ای باشد که اتحادیه ها نتوانند در جهت تأمین مطالبات کارگری موثر واقع شوند. رئیس اتحادیه کارگری RETA عضو رهبری فدراسیون جدید (FETU) است. RETA اولین اتحادیه مستقل کارگری از حدود ۵۰ سال پیش است RETA. توسط دولت مصر به رسمیت شناخته نشده است. کانون اتحادیه ها و خدمات کارگری (CTUWS) نیز که اینک بخشی از فدراسیون جدید هستند، در سال ۲۰۰۷ توسط رژیم بسته شد و تازه در ماه جولای ۲۰۰۸ دوباره باز شد.

به گزارش «مجله مصری Egyptian Gazette» در ۶ ژانویه دادگاه قانون اساسی در اقدامی که اتحادیه های کارگری را در آشفتگی فرو برد، قانون ۱۰۰ را با استناد به حقوق و منطق ابطال کرد. ابطال این قانون نیز در اتحادیه های صنفی حکم ولوله در در لانه زنبور را داشت. زیرا تعدادی از اعضای اتحادیه ها خواهان بی اعتبار اعلام کردن و لغو نتایج انتخابات قبلی و تعدادی دیگر خواهان حفظ نتایج انتخابات قبلی هستند و اعلام می دارند لغو قانون ۱۰۰ عطف به ما سیق نمی شود.

به گفته محمد ابوالنور یکی از نمایندگان کانون وکلا، قانون ۱۰۰ آنچنان بد بود که اتحادیه های کارگری را دچار رکود و صدمات شدید کرد. به گفته «مجله مصری» این قانون همه فرصت ها را برای انتخابات منصفانه در اتحادیه ها از بین برد. [از آنجا که صفحات مربوط به این قانون در اینترنت بلوکه شده اند، من تنها به حافظه موقت Cache گوگل استناد می کنم که ممکن است این هم مدتی دیگر در دسترس نباشد]

در همین حال اخراج کارگران مصری در منطقه صنعتی سوئز در دوره اخیر افزایش یافته بود و شرکت های خارجی کارگران هندی و تایلندی را جایگزین کارگران مصری می کردند. این امر باعث عصبانیت کارگران مصری شده بود. آنچنان که دولت مصر هم متوجه این موضوع شده بود. هم اکنون شرکت های خارجی تلاش دارند که کارگران خارجی در منطقه را کاهش دهند. زیرا به نظر نمی رسد که اعتراضات رو به کاهش باشد. در حال حاضر فرودگاه قاهره از هزاران کارگر و کارمند که در میان آنان امریکائیها هم هستند، مملو است. همه آن ها از ترس انفجارات اجتماعی تلاش دارند تا سریعتر این سرزمین را ترک کنند.

سوئز، مرکز اعتراضات کارگری

بیشترین اعتراضات در مصر در شهر سوئز صورت می گیرد. جایی در ابتدای کانال سوئز با یک مرکز صنعتی بزرگ. در یک گزارش از آسوشیتدپرس می خوانیم: مصطفی خالد ۲۱ ساله می گوید که او امسال قادر به گرفتن مدرک تحصیلی خود نخواهد بود. وی می گوید: در این شهر ۱۰۰ کارخانه همه چیز از فولاد تا پارچه تولید می کنند و سالانه ۵ میلیارد دلار مالیات برای دولت مرکزی تأمین می نمایند. سوئز نسبت به شهرهای دیگر مصر بیشترین سود را به ارمغان می آورد. ولی به ما نگاه کن- ما تقریباً به گدائی افتاده ایم. ما شغلی نداریم. ما برای ارتزاق خانواده مجبوریم پول قرض کنیم. ما مبارک را نمی خواهیم. ما رژیم را نمی خواهیم. ما حقوق انسانی و اولی خود را می خواهیم.

عده ای از مردم انتظار دارند تا فدراسیون کارگری جدید (FETU) راه را به آنان نشان دهد. اما ارتباط با-AFL CIO می تواند به کاهش رادیکالیسم کارگری و یا کنترل کارگران منجر شود. به خصوص پس از آنکه خبرهائی در باره حضور چپ ها و نه فقط اسلامی ها به میان آمده است. تصفیه در اتحادیه های کارگری مصر نه فقط با هدف محدود کردن نفوذ اخوان المسلمین و یا گرو های اسلامی دیگر، بلکه همچنین با هدف مقابله با نفوذ چپ در اتحادیه ها صورت گرفته است.

نظامیان امریکائی در تماس نزدیک با مقامات مصری هستند.

وضعیت در مصر بسیار سیال است و دولت امریکا به شدت تلاش دارد تا در جریان وقایع فعالانه شرکت داشته باشد. لس آنجلس تایمز دیروز نوشت که مقامات بالای پنتاگون در تماس تلفنی نزدیک با همکاران مصری خود هستند.

این نیز غیرممکن نیست که رهبران امریکا و یا همکارانشان از ارتش مصر بخواهند چه با حضور مبارک و چه با حضور مترسک دیگری مثل سلیمان، با خشونت تظاهرکنندگان را سرکوب کنند و توده مردم را محاصره نمایند. سخنگوی پنتاگون گ او موریل گفت: وزیر دفاع امریکا رابرت گیتس با وزیر دفاع مصر محمد حسین تظاوی صحبت کرده است. اما جزئیات این گفتگوها را فاش نکرد. جان کربی سخنگوی رئیس ستاد نیروهای مسلح امریکا نیز گفت: دریاسالار مایکل جی مولن رئیس وی با همتای مصری خود سامی حافظ عدنان گفتگو کرده است. در ۱۰ دقیقه گفتگو، دو طرف بر تمایل مجدد خود بر ادامه همکاری بین دو ارتش تأکید کرده اند.

ایالات متحد امریکا مهم ترین حامی اقتصادی و نظامی مبارک بوده است و این مسأله را به منزله ستون مرکزی سیاست خاورمیانه‌ی خود --حتی اگر این امر به معنای چشم پوشی از مسأله نقض حقوق بشر در مصر بوده باشد-- تلقی می کرده است. البته موارد نادری هم که در زمینه حقوق بشر مطرح شده است، تنها ظاهر سازی بوده اند. زیرا امریکا خود از وجود شکنجه گران مصری در جنایات غیرقانونی منتفع شده است. جایی که صدها و شاید هزاران تن در جنگ علیه تروریسم توسط متحدان سربه راهش بازجوئی و شکنجه شده اند.

بی تردید امریکا مایل نیست که شاهد تولد دوباره یک جنبش مستقل و قوی کارگری در خاورمیانه باشد. و مسلماً در این امر با سران رژیم های اقتدارگرای منطقه از جمله عربستان سعودی مشترک است. کشوری که در آن تشکل های کارگری و اعتصاب ممنوع است. همچنین باید اشاره کرد که رهبران اتحادیه های کارگری در امریکا نیز به رغم بعضی کف زدن ها، نمی خواهند شاهد ظهور گونه ای از اتحادیه های رزمنده و رادیکال خارج از مرزهای ایالات متحده باشند. کشوری که در آن خودشیفتگی و بی انگیزگی رهبران اتحادیه های کارگری، خود پیش قدم کاهش مداوم دستمزدها و تنزل سطح زندگی کارگران بوده اند. اتحادیه هایی که اعضای آن دائماً رو به کاهش است. اگر ما همچنان وقایع مصر را دنبال کنیم، بایستی دقیقاً گوش به زنگ باشیم که در جنبش کارگری مصر چه تحولاتی در جریان است. اگر خیابان بخواهد با استفاده از تویتر و یا دیگر شبکه های اجتماعی در اینترنت به جنبش خود ادامه دهد، تنها قدرت اجتماعی که با تکیه بر اهرم های موثر اقتصادی و اجتماعی خود و به مدد قدرتش قادر است ارتش را به مبارزه بطلبد، جنبش کارگری است. جنبشی که می تواند به کارگران در حوزه های نفتی، کارخانه ها، بنادر و کانال ها توان رهبری ببخشد. رهبری جنبش طی سال های مدید توسط رژیم حاکم، با خشونت مثله شده است. اما همین امر می تواند دلیلی باشد تا قدرت و رهبری جدیدی پا به صحنه بگذارد و دیکتاتوری شکنجه و خشونت را یک بار برای همیشه از بین ببرد.

۱۶ دلو [بهمن] ماه ۸۹

۵ فیروزی ۲۰۱۱

ترجمه: سایت جنبش کارگری